

SAKRAMENTY – NAMASZCZENIE CHORYCH

KKK 1500 *Choroba i cierpienie zawsze należały do najpoważniejszych problemów, poddających próbie życie ludzkie. Człowiek doświadcza w chorobie swojej niemocy, ograniczeń i skończoności. Każda choroba może łączyć się z przewidywaniem śmierci.*

KKK 1501 *Choroba może prowadzić do niepokoju, do zamknięcia się w sobie, czasem nawet do rozpacz i buntu przeciw Bogu, ale może także być drogą do większej dojrzałości, może pomóc lepiej rozeznac w swoim życiu to, co nieistotne, aby zwrócić się ku temu, co istotne. Bardzo często choroba pobudza do szukania Boga i powrotu do Niego.*

Z Ewangelii wiemy, że Jezus nie był obojętny wobec choroby i cierpienia. Nie tylko wyrażał współczucie, ale też niósł konkretną pomoc chorym i cierpiącym, których spotykał. Reakcje te wyrażają Jego solidarność z ludzką biedą, cierpieniem i samą śmiercią.

KKK 1503 *Jezus często spotykał się z chorymi: uzdrawiał ich, odpuszczał grzechy, podnosił na duchu. Współczucie Jezusa dla chorych oraz liczne uzdrowienia są wymownym świadectwem, że „Bóg łaskawie nawiedził lud swój” (Łk 7,16) i że Królestwo Boże jest blisko. Jezus ma zarówno moc uzdrawiania, jak i moc odpuszczania grzechów. Przyszedł bowiem, aby uleczyć całego człowieka: ciało i duszę. Jego współczucie dla wszystkich cierpiących posuwa się tak daleko, że się z nimi utożsamia: „Byłem chory, a odwiedziliście Mnie” (Mt 25,36).*

KKK 1505 *Jezus nie uzdrowił wszystkich chorych. Jego cuda były zapowiedzią uzdrowienia bardziej radykalnego: zwycięstwa nad grzechem i śmiercią przez Jego Paschę. Przez swoją mękę i śmierć na krzyżu Chrystus nadał cierpieniu nowy sens. Odtąd „może ono upodabniać nas do Niego i jednoczyć nas z Jego zbawczą męką.*

Troska Jezusa Chrystusa o chorych nie skończyła się z chwilą Jego Wniebowstąpienia. Jej kontynuowanie powierzył Apostołom i Kościołowi, który za nich się modli, a także na dostępne sobie sposoby niesie im różnego rodzaju pomoc. List Jakuba 5,14-15 ***Choruje ktoś wśród was? Niech sprowadzi kapłanów Kościoła, by się modlili nad nim i namaścili go olejem w imię Pana. A modlitwa pełna wiary będzie dla chorego ratunkiem i Pan go podźwignie, a jeśliby popełnił grzechy, będą mu odpuszczone.*** Ewangelia według św. Marka 6,13 ***Wyrzucali też wiele złych duchów oraz wielu chorych namaszczeni olejem i uzdrawiali.*** Namaszczenia dokonywane przez apostołów dały początek sakramentowi namaszczenia chorych udzielanemu w Kościele po dzień dzisiejszy.

W sakramencie namaszczenia chorych przychodzi do chorego mocą działającego w życiu chrześcijanina Ducha Świętego sam, by udzielić odpuszczenia grzechów, jeśliby takie popełnił grzechy oraz umacniać jego wiarę i ufność w miłość Boga. W sakramencie tym Jezus uzdalnia go do łączenia swoich cierpień z Jego męką i śmiercią i włącza w wypełnianie wśród ludzi swego zbawczego dzieła. Jezusowe umocnienie uzdrawia duszę chorego, a także jego ciała, jeśli taka jest wola Boża oraz pomaga przewycięzać pokusy złego ducha i lęk przed śmiercią.

Zwyczajnym czasem udzielania tego sakramentu jest pojawienie się zagrożenia śmiercią wynikającego z choroby lub starości. Można go też udzielać powtórnie w sytuacjach, gdy choroba się nasila, albo gdy nastąpi nawrót ciężkiej choroby. W ten sposób niesie chorym wsparcie, by nie dawali się pokonać chorobie i by po mimo nękających ich cierpień i utrapień cieszyli się pełnią życia. Ponadto udziela mocy do tego, by chory był w stanie przeżywać wszystko to, co było udziałem męki i śmierci Jezusa.

Sakramentu namaszczenia chorych można udzielić:

- * wiernemu, który po osiągnięciu używania rozumu, znajdzie się w niebezpieczeństwie śmierci na skutek choroby lub starości, przy czym chory nie musi znajdować się w ostatecznym niebezpieczeństwie utraty życia
- * osobom starszym, u których pogłębia się słabość
- * osobom, które czeka „trudna operacja”, jeśli jej przyczyną jest niebezpieczna choroba;
- * chorym dzieciom, o ile mają już przynajmniej ogólną świadomość dokonujących się czynności;
- * „chorym, którzy – będąc przytomni na umyśle – przynajmniej pośrednio o niego prosili”
- * chorym, którzy stracili już przytomność jeśli wiadomo, że gdyby mieli świadomość jako wierzący, prosiliby o namaszczenie; w wątpliwości, czy chory czy poważnie choruje albo czy rzeczywiście już umarł, należy udzielić tego sakramentu

* ponownie, jeśli po przyjęciu namaszczenia chory odzyskał zdrowie, a następnie popadł w nową ciężką chorobę lub jeśli choroba się pogłębia.

Krótko mówiąc: „Za każdym razem, gdy chrześcijanin zostaje dotknięty ciężką chorobą, może otrzymać święte namaszczenie; również wtedy, gdy już raz je przyjął i nastąpiło nasilenie się choroby” (KKK 1529).

Sakramentu namaszczenia chorych nie wolno udzielić:

* zmarłemu; jeśli jednak istnieje *uzasadniona* wątpliwość czy chory zmarł naprawdę, można udzielić namaszczenia warunkowo

* tym, którzy uparcie trwają w jawnym grzechu ciężkim

Sakramentu namaszczenia chorych mogą udzielać wyłącznie kapłani (księża lub biskupi). Poważnym nadużyciem jest coraz bardziej rozpowszechniająca się praktyka zachęcania do przyjmowania sakramentu namaszczenia wszystkich, którzy ukończyli na przykład 65 lat, a nawet tych, którzy tylko aktualnie „źle się czują”, jest to bowiem sakrament na czas poważnej choroby i zaawansowanej starości. Namasczenie chorych jest sakramentem „żywych”, to znaczy, że winno być przyjmowane w stanie łaski. Namasczenie gładzi grzechy lekkie. Grzechy ciężkie gładzi tylko w przypadku niemożności ich wyznania przez chorego. Wszyscy pragnący przyjąć sakrament namaszczenia chorych winni zatem wcześniej przystąpić do sakramentu pokuty i pojednania.

Istotne elementy sakramentu namaszczenia chorych - namasczenie czoła i dłoni chorego olejem z oliwek lub stosownie do okoliczności innym olejem roślinnym, należycie poświęconym, wymawiając tylko jeden raz następujące słowa: «**Przez to święte namasczenie niech Pan w swoim nieskończonym miłosierdziu wspomóż cię łaską Ducha Świętego. Pan, który odpuszcza ci grzechy, niech cię wybawi i łaskawie podźwignie**». Namasczenie czoła i rąk ma znaczenie symboliczne i jest wyrażeniem tego, że sakrament odnosi się do całego człowieka jako osoby myślącej i działającej. Głowa i ręce są bowiem znakiem całej osoby i jej aktywności w świecie. Namasczenie olejem jest też symbolem namaszczenia przez Ducha Świętego. W przypadku konieczności wystarcza jedno namasczenie na czole lub nawet na innej części ciała i wypowiedzenie całej formuły.

Skutki specjalnej łaski sakramentu namaszczenia chorych są następujące:

- zjednoczenie chorego z męką Chrystusa dla jego własnego dobra oraz dla dobra całego Kościoła;
- umocnienie, pokój i odwaga, by przyjmować po chrześcijańsku cierpienia choroby lub starości;
- przebaczenie grzechów, jeśli chory nie mógł go otrzymać przez sakrament pokuty;
- powrót do zdrowia, jeśli to służy dobru duchowemu;
- przygotowanie na przejście do życia wiecznego.

Przed wizytą księdza przychodzącego z posługą sakramentu namaszczenia chorych trzeba przygotować: stolik z krzyżem, zapaloną świecą, wodą święconą, kropidłem, ręczniczką oraz szklanką z wodą. Najważniejsze jest jednak, aby domownicy i osoby towarzyszące przygotowały się duchowo i modliły się wraz z księdzem w intencji chorego.

http://www.opoka.org.pl/biblioteka/W/WP/jan_pawel_ii/listy/salvifici.html